

Pesmi s Prekmurja.

Prekmurje.

Prekmurje, Prekmurje, ti polje ravnó,
kdaj se razjásni ti mračno nebo?
Kdaj pač priplove nad tvojo raván
bratom slovenskim svobode že dan?

Ko tak prijazno mi tod zeleniš,
kakor prekôpan ti grob se mi zdiš...
Ali mrličé svoje poznaš?
Ali prostora za vse imaš?

Na grobju.¹⁾

Tiho selo . . . In kraj njega
božja je odprta njiva,
koder mnogi od trpljenja
sladko v grobu odpočiva.

Marmornih ni spomenikov,
hrizantém tu ni otožnih,
žalujočih vrb, cipres ne
in ne genijev pobožnih.

Blažen mir in nema žalost
po gomilah se sprehaja;
redko grobe osamele
gorka solza tu napaja.

Toda kaj, ko tiha žalost
seli se tam z božje njive,
seli se na ravno polje
in v vasice ljubeznive? —

Blažen mir in nema žalost
plava preko njive božje,
a na polje to priplava
skoro bridko domotožje . . .

Domotožje, bridka tožba:
po nekdanjih lepih časih,
po pozábljeni besedi,
po slovenskih sladkih glasih . . .

V cerkvi.

Samotno svetišče, božji hram . . .
K molitvi zvon že pozvanja,
nebeški Bogorodici tam
pobožno ljudstvo se klanja . . .

¹⁾ Na Prekmurskem ima skoro vsaka vas svoje grobje, ki je navadno prav siromašno.

Molitve k oltarju plavajo
in vzdihljaji ž njimi kipeči . . .
Madono rajsko pozdravljajo
pogledi, solzé roseči. — —

Devojka tam moli cvetočih let . . .
Sam Bog vé, česa ga prosi:
»Ohrani, o Bog, mi predragega,
obrani ga smrtni kosi!

»Ohrani mi ga in zdravje mu daj,
pa daj mu sreče obilo!
Na usta mu vrni sladki smehljáj,
a v srce ljubezni silo! —«

In mladci na strani . . . Sam Bog le vé,
li prošnje te naj jim usliši? . .
Imeti želi vsak najlepše deklè,
ž njo dote obilo k hiši . . .

In starec in dete in žena in mož
ponižno vse Bogu se klanja . . .
Dobrotni Oče, uslišal ne boš
te prošnje in vzdihovanja? —

Usliši le eno jim prošnjo in daj,
vsaj eno daj narodu právo:
Domačih glasóv temu narodu daj,
in v njih bo prepeval ti slavo!

A kadar pozabi teh dragih glasov,
več tebe ne bo se spominjal . . .
Ko v glasih domačih te hvalil ne bo,
v jeziku bo tujem — preklinjal . . .

Nataša.

